

werken: 'als kunstenaar moet je in heel "scherpe" situaties proberen er uit te raken. De risico's zijn groot: een vrije val naar beneden kan best, maar er kunnen ook merkwaardige dingen gebeuren. Veel gebeurt voor studenten, voor kunstenaars op het randje van het dragelijke.'

Beuys

Het Victoria-festival editie 1998 wilde de band tussen Victoria en DasArts tonen aan de buitenwacht door *BL&K* tot hoofdmenu te maken. Hier werd wel enig risico genomen. Toonmomenten van studenten zijn, naast het feit dat het geen echte publiekstrekkingen zijn, geen echte voorstellingen. Anders uitgedrukt: wat binnen het gegeven van een opleiding als goed materiaal kan aangemerkt, heeft daarom niet de noodzaak en betekenis van een afgewerkte voorstelling. Het publiek voelde zich daarom ook wel meer dan eens op het verkeerde been gezet.

Meteen werd de broosheid van het 'pedagogisch model' duidelijk. Een wat ontgoocheld festivalganger verzuchtte dat het adagium van Joseph Beuys – iedereen is kunstenaar – op dit festival wel erg duidelijk voelbaar was. Veel van de toon-

momenten ontlokten bij andere toeschouwers gelijkaardige commentaren, gaande van 'het is toch Hollands' tot een iets meer geïnspireerde verwijzing naar de jaren zestig.

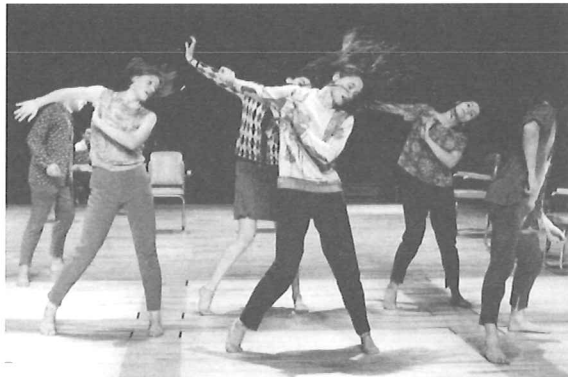
Commentaren in de marge van zo'n festival zijn waard wat ze zijn: snel geformuleerd, drijvend op eerste emoties. Niettemin tonen ze de betekenis van een opleiding als DasArts goed aan. Wat bij de opleiding aan de orde is, is voornamelijk een persoonlijk 'begeleide' groei van jonge kunstenaars-theatermakers. De pedagogische werkwijze bant eigenwijsheid, bant de zekerheid van vooropleiding, van disciplines, werpt de student terug op een onderzoek naar waar hij voor staat, de zoektocht naar eigen creatieve mogelijkheden. Wat onderscheidt deze opleiding van een betere academieopleiding? Er zijn ongetwijfeld heel wat raakvlakken. Maar de zoektocht zoals die door DasArts wordt geformuleerd is ongemeen radicaal. De studenten maar ook de begeleiders zijn verplicht hun eigen zekerheden met scepticisme te benaderen. De vele evaluaties tonen de bezorgdheid van de 'pedagogische omgeving'.

De verwijzing naar de jaren zestig is daarbij zeker niet geforceerd. Integendeel, DasArts

heeft dat vrolijke optimisme, dat sterke geloof in de studenten. Nochtans moet er een correctie aangebracht worden. Wanneer men met de verwijzing bedoelt dat er een wereldvreemde naïviteit heerst, zit men goed fout. Een vrij strikt systeem van kritiek en zelfkritiek, zelfonderzoek, relativisering van de eigen mogelijkheden, toont hoe sterk deze opleiding probeert haar ambitieus opzet waar te maken: de theatermakers van de toekomst te vormen.

Blijft er nog de gezamenlijke intentie DasArts-Victoria. De hoge verwachtingen van samenwerking kregen in de praktijk van het samenleven flinke deuken. Men zat niet alleen letterlijk met té veel volk in het theaterhuis Victoria, er was eveneens de bijna voorspelbare aanpassingsperiode tussen twee organisaties met hun eigen stijl. Kruid dit geheel nog even met een bovenmaatse werkdruk bij Victoria en het is voorspelbaar dat het zeker meer had kunnen worden. Van beide kanten werd dit met enige spijt geformuleerd. Of hoe romantische voornemens in de drukte van het bestaan niet echt tot bloei komen.

ACHTERLAND

In november 1998 herneemt Rosas *ACHTERLAND* - de succesproductie uit 1990 - in de Munt. Acht jaar na de creatie is *ACHTERLAND* nog steeds een referentiepunt in het oeuvre van Anne Teresa De Keersmaeker. Geïnspireerd door de virtuoze piano-études van György Ligeti en de drie vioolsonates van Eugène Ysaie en geplaatst in een verrassend transparant en geometrisch scènebeeld van Herman Sorgeloos, bouwt *ACHTERLAND* zich op rond breekbare evenwichten die tot uiting komen in zeer verschillende lagen en aspecten van de choreografie. Techniciteit en emotie vullen elkaar aan en ondersteunen elkaar in het kwetsbaar naast elkaar bewegen van mannen en vrouwen.

Een nieuwe generatie Rosasdansers maakt zich deze unieke productie eigen.

DE MUNT/LA MONNAIE 6, 7, 8, 10, 11, 12 & 13/11/98, 20:00
Tickets en info: 02/229 12 11

choreografie: Anne Teresa De Keersmaeker
regie: Jean-Luc Ducourt
muziek: Eugène Ysaie, György Ligeti
live uitvoering: George Alexander Van Dam, Jan Michiels
productie: Rosas, coproductie: Rotterdamse Schouwburg, Théâtre de la Ville (Paris)
met de steun van TV Brussel, Télé Bruxelles

Rosas

WOUD

WOUD - de Rosasproductie uit 1996 - start met de film *Tippeke*, waarin Anne Teresa De Keersmaeker zelf danst, gevolgd door drie choreografieën op drie belangwekkende muziekstukken. Composities die getuigen zijn, symbolen van de modernistische stromingen in de muziek.

Het zijn ook scharnierstukken: Wagners *Wesendonck Lieder*, overgang tussen verschillende componeerstijlen; *Verklärte Nacht* van een Schönberg die nog altijd postromantische muziek schrijft, maar toch al op de rand van de atonaliteit staat; de *Lyrische Suite*, waarin Berg zich aan een seriële compositie waagt. Eens te meer weigert Anne Teresa De Keersmaeker de muziek louter te herleiden tot een begeleiding van dans; zij herkent zichzelf erin en speurt naar de krachten van een lichamelijke die steeds opnieuw ontdekt moet worden.

De vier voorstellingen in het Lunatheater in december zijn de allerlaatste kans om deze ingenieuze en complexe symbiose tussen dans, muziek en film te zien.

LUNATHEATER 2, 3, 4 en 5/12/98, 20:30
Tickets en info: 02/299 12 11 of 02/201 59 59

choreografie: Anne Teresa De Keersmaeker
filmregie: Thierry De Mey
muziek: Thierry De Mey, Alban Berg, Arnold Schönberg, Richard Wagner
productie: Rosas & de Munt/La Monnaie
coproductie: Théâtre de la Ville (Paris)
in samenwerking met: Teatro Central (Sevilla), Kaaitheater
met de steun van: TV Brussel, Télé Bruxelles

DE MUNT
LA MONNAIE